

Ophold i Aasiaat, juli 2022

I juli måned var jeg sammen med min læsemakker i klinik på Aasiaat sygehus.

Selve forløbet op til opholdet var meget kaotisk og ikke nemt at navigere i. Vi havde fået en mail fra vores IMCC-kontaktperson omhandlende oplysninger på vores kontaktperson på hospitalet samt på hende, der skulle stå for at indlogere os i byen.

Vi fik aldrig svar fra vores kontaktperson, på trods af vi skrev mails til ham flere gange og skrev til vores indlogeringsansvarlige, Susi, at vi ikke kunne få fat på ham.

Vi hørte fra vores venner, der var deroppe i foråret, at vores kontaktperson ikke havde været ansat på sygehuset i flere år, og at vi derfor ikke havde nogen kontaktperson, fordi der ikke var nogen ledende regionslæge. De sagde dog til lægerne på sygehuset, at vi ville komme i juli måned, sådan at hospitalet var forberedt på, at vi kom.

Undervejs på rejsen derop blev flyet forsinket, så vi ringede til portøren, som skulle hente os i lufthavnen, og meddelte at vi ville blive forsinket. Det var intet problem, og han hentede os som aftalt i lufthavnen. Da vi ankom, fik vi nøgler til vores værelser, som lå lige ved siden af hospitalet, og vi sagde hej til de læger, der var på arbejde.

Mens vi var ude at se byen, fik vi dog at vide, at vi skulle bo et andet sted, end der hvor vi var blevet indlogeret. Det var lidt kaotisk og tog sin tid med at få nøgler osv, men endelig kom vi på plads i den dejligste, store lejlighed lige ned til vandet.

Generelt kan vi ikke klage over lejligheden, vi boede i. Der var 4 soveværelser med hver deres lås og indbygget skab. Derudover 2 toiletter, et godt køkken, en spisestue med havudsigt og en stor stue med masser af møbler, TV osv. Det var rigtig godt!

Da vi startede klinikopholdet på sygehuset, var der ikke bestilt koder til at logge ind til os. Der var ikke styr på så meget, og det tog lang tid, før vi rigtig kunne komme på både wifi, computerne og Cosmic. Det bar præg af, at de ikke vidste, at vi ville komme – de havde i stedet fået at vide at der kom to andre piger.

Et par dage efter vi kom, kom der så endnu en medicinstuderende, som selv havde arrangeret sit klinikophold. Hun var ”heldigvis” kun på 5. semester, så hun skulle ikke selv have patienter – for det havde der ikke været plads til på det lille sygehus.

Da den administrerende sygeplejerske, Suzanne, kom tilbage fra ferie, fik vi en god omgang skældud, fordi hun ikke vidste, min læsemakker og jeg ville komme – på trods af vi havde gjort hvad vi kunne for at informere dem. Hun vidste derimod godt, at den anden medicinstuderende ville komme, da hun havde haft kontakt til hende på mail. Hun tog derfor selv kontakt til IMCC og fik en liste over alle de personer, der skulle komme hele det næste år, for det var hun ikke blevet informeret om, og det var hun meget træt af, da der kun er plads til 2 studerende ad gangen i Aasiaat – og nu var vi lige pludselig 3 (og der skulle faktisk have været en 4. person). Det var ikke en særlig rar oplevelse.

Generelt var arbejdet på sygehuset præget af, at der var og stadig er enorm lægemangel. De læger, der var der, var utroligt søde men alt for overbebyrdede med administrative ting, inkompetente kollegaer og ledere og ikke nok tid til patienterne. Det var hårdt men også lærerigt at være en del af. De var rigtig gode til at tage sig tid til at supervisere os, men vi kunne nemt bruge 20-30 minutter på at vente på, at en læge havde tid til at sige god for den behandling, vi ville give patienterne. Der var generelt rigtig meget spildtid, fordi lægerne havde så travlt – men de gjorde deres bedste, og vi

vidste godt, det ikke var deres skyld. Derudover var der ikke noget kirurgi at være med til, da der ikke var en kirurgisk læge, og da alle lægerne var under uddannelse eller almen praktiserende – hvilket for mig var meget ærgerligt, da jeg er kirurgi-interesseret.

Livet ved siden af sygehuset var rigtig dejligt. Aasiaat er en lille men hyggelig by med nogle dejlige vandreruter. Befolkningen er super søde, indkøbsmulighederne er gode, og der er god forbindelse til både Ilulissat og Diskøen, som vi besøgte i weekenderne.

Derudover er der et godt socialt sammenhold blandt de danske læger og sygeplejersker, der arbejder på hospitalet, og vi var hver fredag ude og få en fredagsøl sammen. Vi spiste aftensmad sammen flere gange, vandrede sammen i fjeldet og tog endda også på ture sammen uden for Aasiaat. Det var rigtig hyggeligt og var med til at give et godt sammenhold.

Det var en rigtig dejlig måned vi havde i Aasiaat. Vi savner det begge to rigtig meget, og ville ønske, vi kunne have været der lidt længere – men jeg er ikke tilfreds med den måde, det hele udspillede sig på administrativt. Det var pinligt, at det kun var Susi og portørerne, der vidste, vi ville komme. Der var utilstrækkelig information fra IMCC's side, hvilket desværre kom til at gå ud over os, på trods af vi havde gjort, hvad vi kunne for at indgå i dialog med hospitalet. Derudover er der ikke styr på aftalerne internt på sygehuset, hvilket gjorde, at de andre studerende ikke blev hentet i lufthavnen som lovet, og at der ikke blev overholdt aftaler lavet ml. eksempelvis læger og sundhedsassistenter. Der bliver heller ikke snakket sammen på tværs af den administrative ledelse, hvilket blandt andet gjorde, at ingen vidste, vi ville komme. Det var frustrerende og meget ærgerligt.

Tager man til Aasiaat for at være i klinik, skal man væbne sig med en masse tålmodighed og ydmyghed, da man bliver mødt med en hel anden arbejdsmoral, end den, vi er vant til hjemmefra – ikke fra lægernes side, men fra de grønlandske tolke, sygeplejersker, sundhedsassistenter mm. Man skal ikke forvente, at man kan optimere arbejdsgangen – heller ikke selvom det kan gavne patienterne, for der er ikke rum eller vilje til at gøre dette – hverken fra ledernes eller medarbejdernes side. Man kommer til at blive en del af nogle trælse situationer, man aldrig kommer til at stå i i Danmark, fordi der derhjemme er et sikkerhedsnet, der virker.

Lægerne er heldigvis rigtig søde og gode til at hjælpe hinanden (og os) og gøre det bedste for patienterne – på trods af, systemet ikke fungerer optimalt.

Min læsemakker og jeg har udarbejdet et meget, meget langt word-dokument med introduktion til selve hospitalets arbejdsgang, Cosmic, livet ved siden af sygehuset og generelt gode råd til, hvordan man begår sig i Aasiaat, og hvad der er værd at se. Vi håber, folk vil tilføje ting til dokumentet undervejs og holde det opdateret, så alle kan få glæde af det – for der var ikke meget introduktion eller information at hente fra personalet. De studerende, der overtog efter os, var meget glade for dokumentet, så vi håber, det kan hjælpe fremtidige studerende.

Jeg kunne godt finde på at tage tilbage til Grønland senere i livet, men jeg tager desværre nok ikke tilbage til Aasiaat.